

ПЛЕННИКЪ

I

Въ малкото гнѣздо подъ стрѣхата чуруликаха сладко ластовичкитѣ.

— Чикъ чириликъ!... Чикъ?

Пенчо седи на кѣщния прагъ, гледа ластовичкитѣ и ги слуша. Слуша ги той, но му се струва, че тѣ не чуруликатъ тъй весело, както лѣтосъ.

Подухналъ студень вѣтъръ. Смиа той сламки и жълти листа. Смиа ги, струпа ги на купчинки край стобора и отново ги разпилява.

— Чувашъ ли, Пенчо?
— обади се майка му задъ него. — Сбогомъ си взематъ ластовичкитѣ.

— Сбогомъ ли, мамо? — пита Пенчо въ недоумение.
— Защо сбогомъ?

— Отиватъ си вече...
Не виждашъ ли ги отъ вчера какъ се събиратъ на орляци на орляци по телеграфнитѣ жици?...

— А кжде ще отиватъ, мамо? — запитва Пенчо.

— Далече, далече ще пжтуватъ. Задъ морето чакъ!

— Задъ морето ли? — прошепна Пенчо, замисли се и още дълго време гледа ластовичкитѣ

— Чакъ задъ морето! — повтаряше Пенчо. — Та тамъ нѣма ли да загинатъ? Па и какъ ще прелетятъ надъ морето?... Нали тамъ се биятъ! Нали война има тамъ!... Надъ морето хвърчатъ самолети, пускатъ бомби... Хиляди хора гинатъ тамъ, та ластовичкитѣ ли нѣкой ще пожали? И гнѣздото подъ стрѣхата ще запустѣе... А цѣло лѣто колко весело бѣше съ ластовичкитѣ!

Пенчо бѣше палаво, но умно осемгодишно момче. Често той задаваше на майка си и баща си такива въпроси,